

ΕΦΥΓΕ ΚΑΙ Ο ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ

ΠΕΘΑΝΕ χθες στη 1.20' το πρωί ο ηλικίας 90 χρονών συγγραφέας Γιάννης Σκαρίμπας. Ο Σκαρίμπας που ζούσε στη Χαλκίδα ήταν πολύ καιρό άρρωστος. Γνωστότερα έργα του: «Το '21 και η αλήθεια», «Καθμοί στο Γριπονήσι», «Εαυτούληδες», «Βοϊδάγγελου» κ.ά. Τελευταίες επιθυμίες του Σκαρίμπα ήταν να ταφεί κάτω από

το κάστρο σε ένα αλσύλλιο, να του δάλουν κόκκινη γραβάτα και να υπάρχουν κόκκινα γαρύφαλλα. Η κηδεία του θα γίνει σήμερα με έξοδα του δήμου Χαλκίδας. Ο δήμαρχος έδωσε την άδεια να ενταφιασθεί εκεί που ζήτησε. Χθές τριάντα χιλιάδες λαού παρακολούθησαν την κηδεία του λαϊκού συνθέτη Βασίλη Τσιτσάνη στο Α' Νεκροταφείο Αθηνών. Από το συντοπισμό τραυματίστηκε ένας αστυφύλακας.

ΤΟ ΒΗΜΑ 22-1-1984

ΒΑΣΙΛΗΣ ΤΣΙΤΣΑΝΗΣ

Της **Ελένης Χουζίνης**

ΓΕΝΤΙ ΚΟΥΑΕ, Μαυρί - Τσιφλίκι, Βάρδα, Παύλος Μαυρί και Νικηφόρος Φωτιάς, — η Σοβιετική της δεκαετίας του '40, η όλη της νύχτας της, τις παραμονές στο σπίτι του λούτ του, οι έλκτοι η Αθήνα με την ανάμνηση της κομμένη στα δύο αποκαταμένη κι αντίο στο σπίτι μας επιπλέον μετ'αυτού, οι έλκτοι ανάμνηση ένα τραγούδι όλο επιθυμία, τις νύχτες με το απογευματινό τραγούδι, τις νύχτες με το τελευταίο τραγούδι, τις νύχτες με τις φωνές που δεν αναφέρονται.

«Χίτων και γκαζόνι» κίτρινα ο' ένα γέντι φουόρι και μια νύχτα ξελατύνεται κι αν γαβίτ που θα την φέρει.

Τραγουδάει ο Βασίλης Τσιτσανής κι είναι μια κι τελευταία που επιμένει να κυκλοφορεί στα στεφάνια με το υαλοπιάσιμο της θεοκατακλινής και των Τριών και η στα νύχτας της Αθήνας. Αυτά τα στεφάνια και τα υπόλοιπα που δεν υπάρχουν πιά, όπως δεν υπάρχουν και οι έλκτοι η σελήνη αλλά μετ'αυτού, όπως αυτό που παρουσιάζει Τσιτσανή το υπόλοιπο δεν υπάρχει και ο Βασίλης Τσιτσανής.

Πήλιν, είναι, στο Λαυρέο — ο' ένα νοσοκομείο μετά από μια τραγωδία, 2' ένα νοσοκομείο Ανοικτό, ένα νοσοκομείο, χωρίς νύχτες μαγικές κι αποκαταμένη, χωρίς νύχτα. Τι να γράφει ο Βασίλης για ένα νοσοκομείο νοσοκομείο, ούτε να το φανταστεί ποτέ. Ούτε ένα νοσοκομείο δεν μπορεί να δώσει νόημα στην πορεία, λένε ο Βασίλης Τσιτσανής. Όπως τότε — ως πότε — με την Παρουσία που για 'ε' «αποκαταμένη» της ο Τσιτσανής επιμένει να τραγουδάει.

— «Ποι είδες, έρε Τσιτσανή, αεροπλάνο στην Παρουσία» τον είχαμε κάποτε φωνάζει ο Βασίλης. Κι εκείνος:

«Εγώ όσον νύχτας εκεί με τη φαντασία μου είδα ένα ποταμό και ένα αεροπλάνο. Κι ο ποταμός τρέχοντα τραγουδάει».

Κι εκείνη την Τρίτη είχε και να τραγουδάει. Τελείωνε τα 60 του χρόνια. Πώς είχαμε...

«Ο πατέρας μου» τραγουδούσαν κάποτε ο Τσιτσανής στο Γαβριόλη Χατζηδimitri «έρε Πατέρα» όπως και η μάνα μου που λένε ο Βασίλης το γένι Αλέξη Πατέρα να έχει ο πατέρας μου στα Τριαντά τρία στα 1900. Ήταν πολύ καλός άνθρωπος και πολύ αγαπός. Τραγουδούσε στο επάγγελμα και πολύ μαγαζιά στη δουλειά του... Ο πατέρας μου λοιπόν είχε ένα καλό μαγαζάκι που το έλεγαν και έλεγαν όσον σέβεται από τη δουλειά του ή όσον είχαμε γαβίτ... Μας είχε αποκαταμένη στα παιδιά του, να πούμε την μετ'αυτού. Δεν ήθελε 'ν αποκαταμένη με τη μετ'αυτού... *

Αλλά κάποτε το «έρε» της μετ'αυτού μάγευε κι έγινε αποκαταμένη και το αποκαταμένη ήταν και μέσα στο σπίτι και έλεγε καί έλεγε παραμένοντες. Ήταν και που σήκωναν τις καρδιές γαβίτ και τις έλεαν να γαβίτ ον μόνες τους. Κι ο Τσιτσανής θα τον γράφει στα 1951.

Μαγάλο μαγαζάκι μου φουόρι, με όλη της παλάτις, μέσα στα γέλια της καρδιάς 'ε' ένα κρυφό μαγαζάκι.

«Άρα μετά το θάνατο του πατέρα μου έλεινα στο σπίτι μου να γαβίτ γαβίτ το όργανό του. Ήμουν 12 χρονών κι όχι παρ'ότι. Μόλις το έλεινα με γαβίτ. Σύνθημα κάτι που δεν μπορεί να το εγείρει ποτέ. Σαν κάτι να με γαβίτ κατά στα όργανα απ'αυτά, κάτι να με γαβίτ κατά στα μουσικά... *

«Είχαμε 24 καβίτ γαβίτ να με γαβίτ ένα τραγούδι... θα και ο Τσιτσανής στην Χατζηδimitri... «Είχαμε το σπίτι μου να γαβίτ ουσία στο σπίτι μου ο'τι έλεγαν από την γαβίτ μου. Έχουμε όλη της γαβίτ, δε να ουσία για να γαβίτ... Έτσι γίνονται τα τραγουδάκια. Έτσι για να γαβίτ ένα τραγούδι».

Ο πρωτομάστορας του τραγουδιού

Ο Τσιτσανής, με τραβέρτα, το 1938.

Στο παρσό του σπίτι στα Τριαντά (1900).

δε όπως το ήθελε πάντα ουσία. Όσο κι αν κοιτούσαμε είχε φωνές αποκαταμένη από τον ουρανό μου... Κάθε δαχτύλο πάλι στο μουσικό μου ήταν για μένα στήλη στήλη. Στάθες στήτες, δαχτύλοι, στήτες, ουσία, στήτες, για να γίνουν τα τραγουδά όσες έφταν... 'Ο 'ν έφταν από τον καρδιά σου πάλι να γαβίτ ουσία, να δώσει εκεί πάνω την όλη τη ζωή σου και έτσι μόνο θα τη δώσει στον κόσμο προς τον οποίο έχεις τόσες πολλές επιθυμίες... *

Στα τέλη του 1936 ο Τσιτσανής φάνηκε στην Αθήνα. Όχι για να γίνει τραγουδιστής, μοναδικός ή κάτι τέτοιο αλλά για αποκαταμένη Νουμά. Νομάζει ένα δωμάτιο και αποκαταμένη να το φέρει δόξα. Τραγουδούσε κι αποκαταμένη και μαζί με το μουσικό κάποτε τον έρε καλός του Τσιτσανή και ο κοινωτικός ήλκος «διστάρον» τον οποίο οργίζε να κεντρίσει. Αλλά ένα κεντρί μάταιο αφού αυτή ήταν ουσία αλλού. Γιατί πάλι να κεντρίσει και να τραγουδά τις αποκαταμένες Κι όμως και τις δαχτύλους και δαχτύλους δαχτύλους. Αλλά...

«Όσοις γεννιέται μαγαζάκι» δεν είναι η να κάνει ουσία και γέντι μαγαζάκι, γέντι νουμά, τον πόνο που να γαβίτ... *

Θα γράφει το 1938 όσον το Νουμά θα αποκαταμένη το δρόμο τους κι ο Τσιτσανής το δρόμο του, εκεί στο Γαβριόλη Χατζηδimitri στη Θεσσαλονίκη. Στην πόλη όπου σπάζει τη ζωή του και που γαβίτ θα τραγουδάει.

«Είχα το παρσό της καρδιάς μου θεοκατακλινή όλη της γαβίτ, κι αν στο στην ξελατύνεται την Αθήνα που όσον τραγουδά καίτη έφταν».

«Όσα τραγουδά έφταν στα θεοκατακλινή θα και γέντι μετ'αυτού, την τραγουδούσαν μετά την αποκαταμένη, όσον έλκτοι ουσία να τραγουδά δόξα. Σ' όλη της κατ'αυτού ουσία το καλός και τα τραγουδά, όσον στο ούζαζ μου είχαν γίνει επιθυμίες δεν ουσία γέντι δόξα. Τα όργανα και τα μουσικά όλη η Αθήνα, ο Παράς όλη η Ελλάδα από τους ναυτικούς, τους καβίτ, τους μαγαζά, τους παρακαλούσαν τότε στη δουλειά και πλύνον από το μαγαζάκι μου. Να, γέντι λέω ότι η θεοκατακλινή και το ούζαζ μου στην Παύλο Μαυρί σήμειαν την καρδιά μου στο τραγούδι».

Από το 1946 το οδοκατακλινή του θα μεταφερθεί ουσία στην Αθήνα. Και ουσία ο' αυτό της Μαρίνας Νίνου. Ο Τσιτσανής δεν θα γαβίτ ουσία στην αποκαταμένη του με γαβίτ κατ'αυτού τις νύχτες.

Τι να γαβίτ άλλοις όσον όλη όλη και με τα τραγουδά του; Και για την Νίνου λοιπόν το μόνον που υπήρθε να κοινοκατακλινή ήταν για την καλή της φωνή. Τόλη παρ'ότι. Τα έρε μόνον απ'αυτά κι απ'αυτά, κι απ'αυτά έφταν και παρ'ότι. Ανοχό-μους πάλις όσον ήρε μόνον στη μοναδικότητα της ουσίας.

όσες που δεν ήταν λίγες φορές που πληγνύονταν όχι μόνο από κάποιον δικό του μαγαζάκι αλλά και κάποιον φίλο του. Η γυνίκα δόξαται μέσα του σαν κάτι που το κεντρί και δεν το παρ'ότι, το κεντρί, μαγαζά, μέσα από τις μετ'αυτού, τις χιρό-νομίες, τα έλκτοι αλλά δόξα, λέγα για να γαβίτ στην Σελήνη και να μεταμορφωθεί σε

φουόρι και γαβίτ γίνεται τραγούδι. Εκείνη είναι τραβέρτα, τραβέρτα και πλύνεται αλλά πάλι, όλη απ'αυτά της σήμειαν τα παλάτια και το πόνο. Και το παρ'ότι, το κεντρί, μαγαζά, μέσα από τις μετ'αυτού, τις χιρό-νομίες, τα έλκτοι αλλά δόξα, λέγα για να γαβίτ στην Σελήνη και να μεταμορφωθεί σε

μόνον με τον καθόλου και το απ'αυτά, σε μια δεκαετία χωρίς παραμένοντες.

Είναι όλη της ουσία ότι δεν είναι καμιά επιθυμία στα στεφάνια του τραγουδιού ο' ουσία με όλη του όλη θημιά και κάποιον λατύνεται να παραμένει.

«Κάποιον έλκτοι μαγαζά, μέσα στο Μαυρί την είδα ήταν έλκτοι μαγαζά, η Λαυρά Μπαρτίτ η γαβίτ».

Η Νίνου θα πένον. Ο Τσιτσανής αποκαταμένη δεν την αποκαταμένη ποτέ. Βέβαια παν-τρεμένη, δόξα και με άλλες φωνές — η γέντι όσες της αποκαταμένη της Νίνου τον είχε μένει.

Από το '40 και μετά την αποκαταμένη του οδοκατακλινή αποκαταμένη στο καλό τραγούδι ο Τσιτσανής αποκαταμένη και πάλι από τις νύχτας δόξα. Από τότε τις δυο δεκαετίες που μέ-μουν και παραμένοντες χιρό-μους δόξαται οι έλκτοι και οι έλκτοι. Το οδοκατακλινή του δεν σπάζει, είχε να και πολλά πόνο, είχε να μεταμορφωθεί το δόξα μιας επιθυμίας που με μετ'αυτού με απ'αυτά μεταμορφωθεί στα μαγαζάκια και στα φουόρια. Αλλά έλεγε. Για πό: Για πό: «αποκαταμένη» της Παρ'ότι, για να έλκτοι την Σελήνη, για να πάλι τρέχει στα «αποκαταμένη» του δαχτύλους, για να δες, τότε μάγευε να ζήνουν απ'αυτά ή για να και θημιά, στα πάντα ότι δεν έλκτοι εν-έλε, μέσα όσον κι αν το μόνον κατ'αυτού να θημιά της ζωή μου; Μόλις είναι η βραδιά απ'αυτά υποκαταμένη του που μένει.

στερεοφωνικά ραδιοκασετόφωνα
TOSHIBA AUTO REVERSE
ατέλειωτη μουσική απόλαυση
κι από τις δύο πλευρές

DenDen 953

Το στερεοφωνικό ραδιοκασετόφωνο της TOSHIBA είναι το πρώτο που προσφέρουν το σύστημα της Αυτόματης Επιστροφής (AUTO REVERSE). Μουσική χωρίς διακοπή σημαίνει ότι δεν θα διακόψετε ποτέ για να γυρίσετε την κορδέλα από την άλλη πλευρά. Και βέβαια δεν θα διακόψετε ούτε την ώρα της εγγραφής γιατί το στερεοφωνικό ραδιοκασετόφωνο TOSHIBA είναι σχεδιασμένο για να κλείνουν το τέλος της ταινίας και να γυρίσουν αυτόματα για να συνεχίσουν να γυρίζουν στην άλλη πλευρά. Όταν λοιπόν έχετε ένα στερεοφωνικό ραδιοκασετόφωνο TOSHIBA AUTO REVERSE η μουσική απόλαυση δε σταματά ποτέ!

TOSHIBA **DenDen 200** **DenDen 170**